

KÖYCEĞİZ İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ GENÇ KALEMLER

2017

**

23 Nisan

Bir sabah annem
Bugün sizin bayramınız
En güzel kıyafetlerini giyin
Geç kalma sakın.

Atam bize emanet etmiş,
Bu güzel bir gün
Emanetine sahibiz Atam
Yaşasın 23 Nisan.

Coşkuluyuz hepimiz,
Elimizde al bayrak,
Teşekkür ederiz Ata'm
Yaşasın 23 Nisan.

Arda Efe Dalaman

6/A Sınıfı

**

BEN BU HAYATTA EN ÇOK AİLEMİ SEVDİM

Annem,babam,kardeşim ve ben

Bir çekirdek aileyiz

Annemin,babamın ve kardeşimin gülüşü can verdi bana

Çünkü ben bu hayatta en çok ailemi sevdim.

Onlara bağırdım, çağırdım

Ama sonunda pişman olan ben oldum

Onların yanındayken kendimi güvende hissettim,

Çünkü ben bu hayatta nen çok ailemi sevdim.

Annem dokuz ay karnında taşıdı beni

Babam hiçbir şeyimi eksik etmedi

Annem ve babam beni bu yaşıma getirdi

Çünkü ben bu hayatta en çok ailemi sevdim

Kardeşim benim mutluluğumun oldu

Kendim yemem,içmem kardeşim yedirir,içiririm

Ailemin bir gülüşü için her şeyi yaparım

Çünkü ben bu hayatta en çok ailemi sevdim.

Aleyna DEMİREL

7/A

**

BİZİM BAYRAMIMIZ

Çocukları kısıtlamayın bugün.
Çünkü onların günü bugün.
Hangi gün diye soranlara,
23 Nisan'dır bugün.

Bırakın özgürce yaşasınlar,
Bugünün tadını çıkarsınlar.
Parklarda koşup oynasınlar,
Çünkü onların günü bugün.

Çocuklar neşelensin
Gençler eğlensin.

Günümüz şenlensin,
23 Nisan bugün.

Rahim Sıddık ÇENGEL

6/A

**

ÇOCUK OLMAK İSTEDİM

Ben de hep sevgi,
Ben de hep oyun istedim.
Şefkat dolu bir bakış,
Kalpten bir gülüş istedim.
Ben yaşanılabilir bir hayat istedim.
Ben özgürlük istedim...

Bomba sesi yerine,
Ezan sesi istedim.
Ben askerlerin değil,
Annemim kucaklamasını istedim.
Ben; annemle, babamla mutlu olmak istedim.

Gözyaşlarım hep,
Mutluluk gözyaşı olsun istedim.
Ben, sadece çocukluğumu
Yaşamak istedim.

Ben de okumak,
Sayılıp sevilme,
Barış dolu bir ortam,
Kardeşlik olsun istedim.
Ben bir oyuncak istedim ama
Molozlar altında oynamak için değil...

Kırmızıydı en sevdiğim renk
Ama kan kırmızısı değil.
Ben uyurken hep annem beklesin istedim başımı
Acıyan gözlerle doktorların beklemesini istemedim.

Hoşgörü istedim, güvenmek istedim,
Çocuk olarak çok şey mi istedim?
23 Nisan'da gülmek istedim,
Atamın emanetine sahip çıkmak istedim.

Savaş istemedim,
Silah istemedim,
Kan aksın istemedim,

Barış istedim.
BEN SADECE ÇOCUK OLMAK İSTEDİM!

Tuğba Beyza YAMAN
7/A

**

SEVGİ İLE FIRÇA

Ormanın kuytu köşelerinde meşe ağaçları ile çevrili masmavi bir göl varmış . Gölün bir kıyısında yer alan sazlıklar ilkbaharda canlanan manzarayı daha güzel kılıyormuş.

Sazlıklardan meşe ağacının en yakın olanının adı Fırça imiş. Komşusu olan meşe ağacının ismi ise Sevgi' imiş. Sevgi ile Fırça sohbet ederken Sevgi ,”Aslında sana pek içim açıyor biliyor musun?” demiş. ”Üstüne küçücük bir serçe konsa hemen belin bükülüyor ,hafif bir meltem esse suya devriliyorsun .Fırça , bu sözlere şaşırsa da sesini çıkarmamış. Sevgi devam etmiş konuşmaya.

” Benim gibi bir gövden olsaydı hiçbir güç sana boyun eğdiremezdi . Suda değil de karada yaşasaydın gölgede gizlenirdin. Seni tüm felaketlerden korurdum...”

Fırça , Sevgi 'nin kendisini küçük görmesine içerlemiş. Tatlı dille sözü kesmiş arkadaşının .”Çok iyi yüreklisin Sevgi ; yalnız ben senin gibi düşünmüyorum. Söylediğin gibi ben eğilir,bükülürüm; ama esnekliğim sayesinde kırılmam . Ya sen?”

Sevgi bu soru karşısında şaşırılmış, verecek cevap bulamamış.

Ardadan zaman geçmiş , mevsimler değişmiş. Sonunda kış gelmiş. Bir gece fırtına çıkmış. Yağmur sel gibi gökyüzünden akmış, rüzgar esmiş gürlemiş peşi sıra şimşekler çakmış.

Sevgi sabah uyanınca fırtınanın dindiğini , güneşin açtığını görmüş. Ancak etrafına bakınca ağzı açık kalmış. Meşe ağaçlarının bazıları yere yatmış, bazıları ise şimşek yüzünden dalları kırılmış.

O an Sevgi ' nin aklına Fırça' ın sözleri gelmiş. ”Yaz! Yaz! ” diye seslenmiş arkadaşına.

”Günaydın Sevgi ” demiş Fırça

Seni küçümsememeliydim.

Arda EFE

**

PONÇİK

Buz gibi nehirlerin aktığı , içinde rengarenk balıkların yüzdüğü , kocaman yemyeşil ağaçların olduğu , görenlerin hayran kaldığı çok güzel bir orman varmış. Papağanlardan aslanlara, tavşanlardan, kaplumbağalara kadar birçok hayvan yaşarmış.

Bu güzel ormanda da çok güzel rengarenk tüyleri olan bir güvercin yaşarmış .Bu güvercinin adı Ponçik imiş. Bu güvercin kendinden başkasını beğenmezmiş. ”Ben gökyüzünde melekler gibi uçuyorum. Diğerleri benim gibi uçamıyor, hep yerde geziyorlar.” demiş. Bir gün gökyüzünde süzülürken yerde birbiriyle yarış yapan kaplumbağa, tavşan, köstebek ve yılanı görmüş. ” Hey, bana bakın yarışı kim kazanacak görün ben hepinizi geçirim çünkü ben çok

hızlıyım!” demiş. Yarışa başladılar ve yarışı güvercin kazandı. Güvercin gülerek beni kimse geçemez, ben çok güzelim ve çok hızlıyım” dedi. Kaplumbağa güvercine “ Bu kadar kendine güvenme elbet birgün biz kazanacağız.” demiş ve bir daha güvercinle konuşmamışlar.

Birgün güvercin gökyüzünde gezerken su içmek istemiş. Bir kuyu görmüş. Kuyuya asılı kovadan su içmek isterken kuyuya düşmüş ve kanadı kırılmış.Ponçık bağırmaya başlamış” Kimse yok mu? Bana yardım edin!” diye bağırması.

Ormanda yaşayan hayvanlar kendi aralarında “ Ponçık’ i göremiyoruz acaba başına bir şey mi geldi?” diye konuşurlar. Daha sonra merak edip aramaya başlamışlar. “Ponçık, Ponçık ... neredesin? Lütfen çık ortaya! ” diye seslenmişler. Sesi duyan Ponçık” Buradayım, kuyuya düştüm kurtarın beni , kanadım kırıldı, kanadım kırıldı!” diye seslenmiş.

Hayvanların hepsi birleşip Ponçık’i kurtarmak için uğraşırlar ama bir türlü beceremezler. Bir plan yaparlar. Köstebek,” Ben kuyunun yarısına kadar tünel kazayım daha sonra yılanda ip görevi görüp Ponçık ’i kurtaralım.” demiş.

Ponçık ’ i kuyudan kurtarmışlar ama Ponçık hareket edemez durumdaymış. Canı çok yanıyormuş. Kaplumbağa, Ponçık ’ i sırtına almış, ormana götürmüş. Orada Ponçık ’ i iyileştirmişler. Ponçık,daha önce söylediklerine pişman olmuş . “ Ben sizi küçümsemiştim ama yanlış yapmışım hepinizden özür diliyorum” demiş. Diğer hayvanlar da hatasını anlayan Ponçık’i affetmişler. Bundan sonra tüm hayvanlar mutlu bir şekilde ormanda yaşarlar.

Arda Efe DALAMAN

6/A Sınıfı

**

TREN YOLCULUĞU

Dışarıya dalmıştım, karanlığa bürünmüş ağaçları uzaktan görünen köy evlerinin lambaları görüntüsü yandaki lokomotiften gelen keman sesinin trende olan sarsıntıları engellemesi bana çok hoş gelmişti.

Dağlara baktım, aralarındaki uyumu ahengi izlemek çok hoştu ama bir an raylardan alışılmış seslerin dışında takırtılar duyuldu.Trenin sireni çaldı.Herhalde bir şeye çarpmıştık.Makinist,sakin olmamız gerektiğini söyledi.Trenin altında bir ceset bulunmuştu.Çok korktum,olayın aslı astarını öğrenmek zorunda hissettim.Çevreme baktım.Herkesin gözünün içinde bir kaygı,heyecan vardı.Tren tekrar sarsıldı.Çoğu yolcu ağlamaya,bağırmaya başladı.O an aklımdan silinmiyor.Küçük kızın annesine anlamsızca bakışı,yaşlı amcanın yere düşmesi daha anlatamayacağım çoğu şey...

Makinist dışarıda olanlara bakıyordu. Yanına giden tek yolcu bendim. Ne olduğunu sordum.Makinist cevap vermedi.Polis,ambulans geldi olay yerine.Yolcuları sorguya çektiler ve bitti.O gün ölen adamın tanışmadığım fakat tanışmaya gittiğim kardeşim olduğunu öğrenince

yıllardır ağlamayan gözlerimden yaşlar sular seller gibi aktı.Benim yüzümdendi,beni görmek için gelmişti.Kardeşim,bana “Otobüsle gel.” dedi.Ben de tren yolculuklarını çok sevdiğimi söylemişim.Trenleri de çok seviyorum,dedim.Gelmeden önce odamı trenlerle süslemiş,yatağımda ise bir hediye paketi vardı.Ağlayarak açtım paketi,içinden çok güzel bir tren çıkmıştı.Benim vazgeçilmezlerim yüzünden kardeşimden olmuşum.Kardeşimi en son sekiz yaşındayken görmüştüm.

Tam yirmi yıl geçti aradan .Hep yazdık birbirimize.Annem ve babam ölmemiş olsaydı,kardeşim teyzemde ben de dünyanın bir ucunda Japonya’da olmazdım.Türkiye’den yazardı bana.Hasret bitti derken daha çok uzaklara gittim be kardeşim.Seni çok özledim.

Tuğba Beyza YAMAN

7/A

**

Yağmurlu Hava

O gün Gizem çok mutluydu.Çünkü sinemaya gidecekti.O, sinemayı çok seviyordu. En çok da patlamış mısırı. Ayrıca sinemanın koltukları da çok rahattı.Pencereden dışarıya baktığında yağmurun yağdığını fark etti.En iyisi yağmurluğunu ve mor şemsiyesini alıp o şekilde dışarıya çıkmalıydı.Annesine haber verip dışarıya çıktı.Otobüs durağında arkadaşlarını bekledi . Arkadaşları gelince hep beraber otobüse binip sinemaya gittiler.

Sinemada bir değişiklik olsun diye korku filmi izlemeye karar verdiler. Sinema salonundaki en ortadaki koltukları seçmişlerdi.koltuklarına yerleştikten sonra film başladı.Çok korkmaya başladılar.O kadar korkmuşlardı ki salondan çıkmaya karar verdiler.Orada duran bir görevli onların dışarıya çıkmalarına yardım etti.Dışarıya çıktıklarında hava çok yağmurluydu.Durak da çok uzaktaydı. Bu yüzden yağmurun dinmesini beklediler.Yağmur biraz yavaşlayınca herkes evine doğru yola çıktı.Korku filmi Gizem’in aklında kaldı.Annesine olanları anlattı.Annesi o şeylerin gerçek olmadığını söyledi.

O günden sonra Gizem bir daha korku filmi izlemedi ve bir daha öyle şeylere inanmadı.

Elif Şahin

5/A